

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Odilonis, Abbatis Clvniacensis, ex ea quam Reuerendus D. Petrus Damianus S. R. E. Cardinalis Ostiensis scripsit. Migravit è corpore sub Clemente secundo, Rom. Pont. Imperante Henrico secundo, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

quirebat: quid multa? adhibentur orationes & vota. sed Deus ne preces quidem senis, quarum virtute Euphrosyna in mundum venerat, exaudit. Consolatur igitur Paphnutium senex, Deique providentiæ, qui salutem patris & filij hoc recessu operatur, acquiescere monet. Moderatur ex consolatione senis, doloris acerbiter pater assiduaque monachorum consuetudine, solitudinis suæ obliuiscitur, & eccè diuinæ providentiæ ineffabiles rationes. Fama admirandæ virtutis, novelli monachi Smaragdi tactus, accedit ad filiam suam; non tamen agnoscit. Illa aspectu patris grauititer fauciat, obortis lachrymis faciem rigat. Ille compunctionis seruire hæc fieri existimans, eius familiaritate, ob ingentem virtutem, mirum in modum delectatur.

Pater eam
visitans, nō
agnoscit.

Tandem triginta & octo annis, laudabili vitæ conuersatione, in monasterio transactis. cum iam certaminis terminus instaret, vocato ad se patri, eius quam tanto tempore lugebat, filiam se esse enunciat, & statim corporis ergastulo soluta, Christo sponso tradidit foeliciter animam. Quo verò animo, hæc charissimæ filia vltima verba, excepit parens, quiuis facile cogitare potest. Stupore oppressi fratres, certatim venerandas amplecti studebant reliquias; quorum vnus, altero orbatu oculo, lucem affecurus est.

Manifestat
se tandem
Patri.
Abiit vitæ.

Sanatur mo-
noculus, ad
eius reli-
quias.

VITA S. ODILONIS, ABBATIS CLVMACENSIS, ex ea quam Reuerendus D. Petrus Damianus S. R. E. Cardinalis Ostiensis scripsit. Migravit è corpore sub Clemente secundo, Rom. Pont. Imperante Henrico secundo, Anno à Christo

Vide Cæf.
Baron. in
Noration.
Martyr. Ro-
man.

Domino 1048. ætatis

suæ 87.

C 4

Beatus

1. Ianuarij.
Clarum ge-
nus Odilo-
nis.

Diinitus, à
languore
membrorū
curatur.

Fit mona-
chus.

Præficitur in
Abbatem
cœnobij Clu-
niacensis.

Puero signo
crucis visū
restituit.

Aqua bis
mutatur in
vinum.

Fur, velamē
mensæ eius
ablatum, vē-
dere nequit.

BEatus Odilo, equestri ordine, Auerniæ ori-
undus, cum adhuc infans, omni membrorum
usu destitutus, ante sacram Dei genitricis e-
dem, à nutrice derelictus esset, manuum pedumq;
quasi quodam remigio, templum ingressus est. v-
bi pallam altaris arripens, omni posito languo-
re incolumis factus, intuentium animos, ad Deo
referendum gratias, prouocauit. Qui grandioris
iam ætatis adolescens, apud sanctum iulianum
martyrem clericus factus, diuinæ erga se miseri-
cordiæ memor, in Cluniacensi monasterio, habi-
tum, sanctæ religionis accepit. vbi tam insigni pi-
etatis exemplo vitam egit, vt vix quarto ab ingres-
su anno, communi fratrum omnium suffragio,
beato Maiolo, in regiminis præfectura succede-
ret. Quo quidem in regimine, quanta virtute, an-
nis quinquaginta sex versatus fuerit, clarissi-
ma, quæ passim edidit, miracula facillè demon-
strabunt.

Aliquando siquidem, dum esset in quadam que
Berfontiacum dicitur, sui iuris villa, puero cuida,
à natiuitate cæco, salutarifero crucis signo visum
restituit. Alio quodam tempore, apud quoddam
sui ordinis monasterium, quod vallis Aurea dicitur,
degens, cum bis aquam sibi in mensa afferri
iussisset, in vinum suauissimum mutata. Fur qui-
dam velamen mensæ eius, textrini operis, ter inter
nundinarū merces exposuit, sed emptor nullus in-
uentus est, donec tandē sacrilegus, diuina vltione,
manuum pedumq; intolerabili dolore cōstrictus
aliorū opera, quod propria rapuerat, in ecclesia
beati Maioli restitueret, & sanitatis gratiā recipe-
ret. In itinere Ticinum versus constitutus, cum
navigium deesset, vnum è famulis spumantes pro-
fluentium vndarum cumulos ingredi mandauit.

Per-

Perficit ille obedientiam confidenter. Deinde vir sanctus cum omni comitantium turba. absq. vilo prorsus offendiculo, in vltiorem alvei crepidinem subsequitur. Dum vir Domini apud monasterium beati Martini, (quod ad publicam stratam dicitur) hospitio receptus esset. ingens religiosorum fratrum coetus ad eum affluxit: quos ille ineffabili diuini eloquij familiaritate refectos, ad conuiscendum inuitavit; sed famulis extremam piscium inopiam esse conquerentibus: In nomine, inquit, illius qui nouit quinque millia hominum ex pane modico & gemino pisce reficere, vberimam, nobis, & hospitibus nostris, piscium copiam ministrare potestis. Res mira, pauci, qui aderant, pisces mensa illati, in manibus discumbentium crescere coeperunt; & quo magis a conuiscendum turba, esca consumitur, exuberantius abundare; adeo vt satiatis omnibus, plurima superessent, quae cunctis alijs oblata sufficerent.

Augmentantur pisces.

Dehinc dum egressus Roma, reuertetur ad propria, quidam intra Taurinensem urbem, nimium febris patiebatur ardorem. Hic furtiuè, per ministros, aquam qua vir Domini manus abluebat accepit, fideliter bibit, & sic absque mora, deposita omni prorsus febricitatione, conualuit. Iamque Iouini montis praerupta conscendens, obuios habuit pauperes, praedifficilis viae lassitudine, potum aestuanti desiderio flagitantes. Pius itaque Pater, iussit vt quicquid vini, proprijs haberetur in vas, absque vlla diffidentia praeretur egenis. Paulo post discumbunt omnes, vt capiant cibum. Et ecce vtres, qui studio fuerant pax compassionis exhausti, vino reperiuntur, Deo scilicet debito persolvente, repleti. Imperator aliquando Henricus, odoriferi nectaris Xenium, in vase

Sanator febricitans.

Vtres vacui diuinitus replentur vino.

holouitreo, Alexandrini operis, per duos aulae suae capellanos, beato viro Odilone destinavit; qui pro eo postmodum redituri, ad Regis interim conuiuium reuertuntur. Sed dum monachi, praefatum vas sub admirationis intuitu contrectant, & de manu in manum solerter inspiciendo transponunt: forte de manibus incaute tenentium lapsum frangitur. Quod mox vir sanctus ut accidisse cognouit, clericis, qui reliquerant, paternae pietate condoluit, & ne regis motus periculum sustinerent, mox cum fratribus, orationibus & psalmis incumbens, clementiam diuinitatis implorat, & oratione completa, nulla prorsus fracturae vestigia, in vase deprehendit.

Vas pretiosum ruptum, solidatur.

Religiosus quidam pago Rotonensi oriundus, obita Hierosolymis, religionis ergo, peregrinatione, dum ad patrios lares per mare Siciliense reditum adornat, furenti ventorum flatu, vna cum multis alijs, ad Insulam seu rupem quandam, horridam illam quidem, sed incolatu sancti cuiusdam monachi desiderabilem, impellitur. Ibi dum ab eremicula omni humanitate excipiuntur, inter verba vtrò citroque habita, quaerit vir sanctus de Cluniacensi caenobio, & Abbatis Odilonis nomine, Cui cum religiosus optime se & virum & caenobium nosse responderet, protinus subintulit ille. Sunt nobis vicina in Sicilia loca, ex quibus tetra flammaram furentium euomuntur incendia, in quibus animae reproborum, diuersa luunt pro meritorum qualitate tormenta. Dæmones tamen, qui ad eorum exaggeranda supplicia, innumerabiles sunt deputati, frequenter de Cluniacensium coetu, eorumque Abbate, quaerimoniam faciunt: quod saepe per eos sui iuris vernaculos perdunt; quamobrem obtestor, ut sanctis fratribus illis,

Poenarum loca in Sicilia.

lis. hæc quæ tibi dixi fideliter referas, & ex nostra quoque illis parte denunciis, ut elemosynis & orationibus magis ac magis insistant. His ex viri Dei relatione cognitis, venerabilis Pater Odilo, generaliter per omnia monasteria sua decreto sanxit, ut postridie omnium sanctorum, omnium in Christo quiescentium memoria celebretur. Si quis autem inquirat quis specialiter per B. Odilonem de poenis vltimicibus sit ereptus; beatum Benedictum octauum Pontificem recolet. Hic enim postquam humanis rebus exemptus est, non parui temporis euoluto curriculo, germano suo Ioanni, in apostolica dignitate successori, per speciem nocturnæ visionis apparuit, obsecrans & humiliter flagitans ut quantocyus veredarium ad B. Odilonem, vnicæ pietatis virum dirigat: cuius venerabilibus meritis, à grauissimis, in quibus se constitutum affirmabat, tormentis, liberari posset. Protinus igitur Ioannes mandatum exequitur, certiore quæ eum conspectæ à se visionis reddit. Præcepit itaque venerabilis Pater, psalmodias & orationes ab omnibus publicè ac priuatim fieri, elemosynas indigentibus erogari, sacrificium Deo mysterij salutaris offerri. Iam quæ præfixi temporis terminus appropinquabat, & eccè quidam sanctæ conuersationis monachus, per soporem vidit quendam sereno aspectu, solemnique nitore conspicuum, monasterij claustrum, magno candidatorum agmine constipatum ingredientem, & caput ad beati Odilonis genua, in Capitulo humiliter flectentem, & demisso corporis habitu gratias agentem. Fratri autem, reuerentiam beato Odiloni, à viro tantæ tamque eximie pulchritudinis habitam admiranti, responsum est: Illum esse Benedictum, summæ sedis episcopum, qui pijs sancti Odilonis precibus

Dies omnis
animarum
ab Odilone
instituitur,

Benedictum
s. Pontificis
à purgatorij
pœnis libe-
rat.

cibus purgatorijs ereptus pœnis, supernæ Ierusalem meruisset ingressum. In hoc igitur liquido deprehendi valet, quæ de meritis beati Odilonis, opinio iure possit haberi.

Alia diuersa
eius mira-
cula.

Porro in monasterio, quod Paterniacum dicitur, aliquando constitutus, puerulum quendam monachum, Rodulphum nomine, struma gutturis tam acriter, ut vocis claritatem ei adimeret, laborantem, signo crucis liberavit. In Iurenfi monasterio, reperit puerum terribili caducæ passionis languore detentum, tantaque huius morbi vi oppressum, ut planè à mortuo nihil distaret. Hunc, ingenti misericordia motus, Missam celebraturus sacrosancto altaris sacrificio interesse, admonuit. Cui mox Eucharistiæ salutaris munus tradidit, deinde sanctificatam aquam, cum beati Maioli calice propinauit. Nec mora; languor omnis à puero protinùs abscessit, & salus optata redijt. Nobili cuidam viro, sub arbore quiescèti, corticis particula in oculum decidit, quæ lumine turbato, variarum calamitatum illi pondus inuexit. Quem vir sanctus ad se vocatum, signo crucis munitum abire iussit: promittens se salutes pro eo victimas oblaturum. Abijt, & protinùs homo suauiter obdormiuit; euigilans autem, particulam corticis, non sine lanugine quadam, ab oculo proiecit; & euestigio omni se doloris molestia liberatum sensit. Quidam Turonensis ecclesiæ clericus, brachium pestilento contagio infectum viro Dei exhibuit; quod ille apprehendens, viuificæ crucis signaculo ita sanauit: ut nullum prorsus vestigiù delicti languoris remaneret. Miles quidam tam acri mentis insania laborabat, ut per devia, inconditas voces emittens, foliuagus & nudus erraret. Hunc vir Domini, paterna pietate commotus, a
qua

qua sanctificationis atpergit, atque vt ex ea bibat, suadendo compellit. Qui non multò pòst, ad Cluniacum sanus & incolumis, cum ingenti gratiarù actione, xenia piscium deferens, venit. Alius quoque miles omni sermonis facultate priuatus, aequam, qua beati Odilonis manus abluabantur, per ministros fideli furto subreptam, nimia deuotione hausit, & continuò perfectum loquendi vsum recepit.

Hicce & alijs multis signis & virtutibus clarus, deuexa tam ætate vir, ad vltimum, cum infestissimo animarum hoste, certamen subeundum, se cõparauit. Quinquennali autem morbo grauiter vexatus, & ab omni peccati puluere excõctus, cum iam vitæ terminum instare presentisceret, nihilominus decreuerat, concredita sibi monasteria diligenter perlustrare, & quantum fieri posset, ab omni scoria humanæ affectionis perpurgare. Sed Syluiniacò in monasterio constitutus, cælesti nuntine afflatus, diem sui obitùs haud procul abesse dixit. Vndè omnibus terrenis abiectis cogitationibus, ad agonem se aptauit. Luctanti verò iam cum mortis doloribus, prædator animarum terribili specie se obrulit. Quem vir sanctus intrepidè compellans, tremendo iusti iudicis nomine in fugam compulit. Atque indè, animo, vultuque ad hilaritatem compositis, salutaris Eucharistiæ sacramento munitus, beatum Deo spiritum reddidit.

Anno à partu virginèo 1048. à sua verò natiuitate 87. præcedenti Dominicæ Circumcisionis nocte.

Eadem autem nocte, beati viri corpore in Ecclesiam delato, frater quidam, Gregorius nomine, exequiarum funebrium lassitudine prægrauatus, in ea, qua obierat cella, dormire tentauit. Et ecce necdum planè resolutus in somnum, beatum

Prædicatorium suum

Diabolus ei apparet.

Abit è vita.

Post mortem apparet cuidam fratri.

Odi-

Odilonem sibi videt astantem. Ad quem mox voce promptissima, Quid, inquit, agis Domine Pater? & ille. Bene frater, & optimè Dominus enim meus Iesus, seruo suo per semetipsum dignatus est adesse, & truce[m] nimis atque terribile[m], quæ mihi horrorem atque formidinem incutere tentauit, figuram, sua præsentia repellere. Proxima quadragesima succedente, Laurentius Amalfitanæ Sedis archiepiscopus, eximia Græcarum Latinarumque litterarum scientia clarus, & quod præstantius est, summis vitæ meritis ornatus obdormiuit. Illato in ecclesiam cadauere, honestus quidam clericus, Albero nomine, in eiusdem ecclesiæ angulo, lassabunda dedit membra sopori. Cui subito adhuc penè vigilanti beatus Odilo apparuit; quem clericus cõpellans: Domine mi, quando huc & cur aduenisti ait? Respondit S. Odilo; Ad charissimi olim amici mei, Domini Laurentij Pontificis exequias veni: quibus expletis, antequam te viderem, recedere nolui; & his dictis species loquentis euanuit. Vir itaque Domini, quia rectè vixit, foeliciter obiit: & quia vitam mirabilem duxit, iure miraculis coruscavit.

VITA S. EVGENDI ABBATIS, EX EA

Vide C. Bar. *qua à quodam eius discipulo fideliter est conscripta.*
 Not. marty. *Claruisse reperitur vir sanctus, temporibus Chilperici*
 Rom. & To- *regis, Clotharij filij, qui regnavit Anno Christi*
 mo 7. Anna. *saluatoris 579. & sequentibus, Imperante Iustino, ac post eum*
Tiberio.

2. Ianuarij.
 Eugendus
 Romani &
 Lupicini
 discipulus.

Sanctus Eugendus, beatorum Romani & Lupicini in religione discipulus, non procul à vico Isardori oriundus, septimo ætatis suæ anno